

מרים גבה

יאיר ניצני

israel-hayom#no-reply@hayoum.com

israel-hayom#no-reply

גורל עכבר

השבוע התערבב לי אירוע יום הולדת חגיגי עם ביקור פתאומי במוסק * ואיך שני אלה הצליחו להיות קשורים למכרסם חובב שוקולד, שהתפתה למלכודת שהנחתי לו בכניסה לביתי?

נוחות. בדיקה קצרה העלתה שאכן הבחור לא עמד בפיתוי ושילם על חולשתו לגבינה ולשוקולד. זה כבר העכבר השני שנתפס השבוע, וכיוון ששמעתי שהרדרך התקינה והאנושית להיפרד מעכברים היא לשחרר אותם באיזה שדה פתוח, לקחתי את המלכודת עם השבוי האפרפר בתוכה והכנסתי לבגאז' של המכונית מתוך מחשבה לשחרר את הטרמפיסט בדרך.

סיימנו את עסקינו בחנות הבורסק ושמנו פעמינו לתחנה הבאה, לקנות עוגה. ברמזור שמעתי צפצוף טורדני מהמכונית שמאחוריי. אחרי שוודאתי שהצפצוף מיועד אלי, שלא נרדמתי ברמזור, שאין לי דלת פתוחה או שהעכבר לא נמלט מהבגאז' ועלה על הגג, הבחנתי שהנהג המצפצף עושה תנועות גדולות עם הידיים. החלטתי לעצור בצד כדי להבין מה הבעיה, ואכן הבחור לא התעצל, פתח את החלון ואמר לי: "חבוב, אם לא שמת לב, יש לך הרבה עשן שיוצא ממכסה המנוע".

למולי, הייתי ממש קרוב ל"מיסר לירון", שבו אני נוהג לבקר בכל פעם שיש לי בעיה עם האוטו. נכנסנו מעושים למור סך, וביקשתי מצבי ומשה שיסתכלו מה קורה. החבר'ה אמרו לי שהגעתי ממש ברגע האחרון ושעוד עשר דקות היה נגרם נזק בלתי הפיך למנוע ולעובר ושב שלי. "תשאיר את האוטו, ונדוע לך מה הבעיה".

השאירו את המכונית ויצאנו לכיוון הקונדיטוריה, וכעבור כמה צעדים נוכרתי. חורתי למוסר ואמרתי למשה: "שמע רגע, יש עוד עניין קטן שאני צריך ממך. יש לי עכבר בבגאז'". משה, שבשנותיו הרבות במקצוע כבר נתקל בשלל בעיות מסוגים שונים, אבל עכבר בבגאז' מעולם לא היתה אחת מהן, הסתכל עלי במבט ששמור ללקוחות הוויים במיוחד, ושאל: "מהו עכבר?"

"כן", ענית, והסברתי שהוא נתפס הבורק במלכודת והתכיי וונתי לשחרר אותו באיזה שדה, אלה שאו המנוע של המכונית הפך למגנל ואני סטיתי ממסלולי ונכנסתי לכאן. "כרי שהרי טטוי החביב לא יסבול, אז אם אתה יכול", ביקשתי. "תשחרר אותו אחר כך". משה הסתכל עלי כדי לוודא שאני לא צוחק עליו, ואחרי שהגיע למסקנה שאני סתם אדם מוזה, אמר שיי שתדל ונפרדנו לשלום.

אחרי הצהריים המכונית תוקנה ואספתי אותה מהמוסך. את העכבר הם לא הספיקו לשחרר, אבל הוא נראה חיוני ונמנץ במלכודת, כך שאולי הם נתנו לו לשתות איתם קפה שחור אוורירי לו את הבגאז' בעשר דקות של אוויר צח. מכיוון שכבר היינו באיחור, נסענו מיד לכיוון גדרה, ורגע לפני הכניסה למתחם הריור המוגן, כשנוכרתי שמיקי מאוס עדיין איתנו, יצאתי מהאוטו ושחררתי אותו לחופשי.

האירוע היה מקסים, האוכל טעים, והמוזמנים התרגשו עם חתן יום ההולדת. הפעם, אף על פי שברגע השיא הסופרן של זמרת האופרה דקד את עזר התוף שלי כמו המספריים של הספר מסביליה, לא הזמנתי משטרה. האירוע נראה כמו הצלחה, והרגשתי שאני מצליח לכפר על מעשי הנלוזים ביום הולדת 60.

אבל אז נשמעו זעקות רמות מכיוון הלובי של בית האבות. כשהתעניינתי אצל פקיד הקבלה לפרש הצעקות, הוא אמר שאחת המשתכנות ראתה עכבר חוצה את הלובי.

"כנראה לא מחויקים פה חתולים", אמרתי בלי להניד עפעף, כאילו אני מבין בתחום. "אם רוצים ללכוד אותם במלכודת, מניסיוני, הם אוהבים שוקולד וגבינה. אם אתם רוצים, במקרה יש לי מלכודת בבגאז'".

yairn@israelhayom.co.il

שנה, על ידי מי - ולמה הוא אוהב אותה. העברנו את הרשימה לזמרת האופרה, והיא בתמורה העבירה רשימת דרישות טכניות שמולאו על ידי בקפידה.

בבוקר יום ההולדת יצאנו רעייתי ואני מהבית כדי לארגן את האירוע. בתוכנית היתה הזמנת כמה מגשי בורקס מתנות ידועה, רכישת פרחים לקישוט יום ההולדת, קניית בלונים

אוח: ענבריה בן-שן

ואיסוף עוגת יום ההולדת. קיוונו לסיים עם כל העניין בתוך שעה וחצי, לשוב לעניינינו האחרים ולצאת לכיוון גדרה בחמש אחר הצהריים.

מכיוון שבזמן האחרון נצפה בכניסה לביתנו עכבר שוכב שהפחיד את ננות הבית, הנחתי לו מלכודת. בצאתי מהדלת לכיוון האוטו ראיתי שהמלכודת מתנועעת בחוסר

היחסים שלי עם מוסכים היו תמיד מורכבים. אני, כמו רבים ואשכנזים אחרים, לא מבין כלום בכפנוכו של הרכב, לא ממבדל בין קרבורטור, אלטרנטור וויברטור, ואפשר לספר לו שהפלאג התנתק מהקלאץ' דרך התגברתי קס ואני אאמין. זו גם הסיבה שאני משתדל לעבוד רק עם מוסכניקים שאני מכיר.

אביה של הגברת הראשונה, לעומת זאת, הוא מבין גדול ברכבים, אלא שכשהוא מתחיל להסביר לי משהו על נכחי המנוע - אני מיד מקבל כאב ראש שמוכיר לי את המיגרנות שחטפתי בשיעורי פיוזיקה, מתמטיקה ותושב"ע ומנעו מהמוח החלוד שלי לקלוט כל פרט שקשור אליהם.

בלי שום קשר, אותו סבא של בנותיי חגג השבוע 80, וע" רכנו לו מסיבת יום הולדת. יש לי קצת רגשות אשם בקשר לימי ההולדת שלו, כי 20 שנה אחורה, כשהבחור היה ילד בן 60, ארגנו לו ולהבריים שלו מהצנחנים ערב שירה אצלנו בחצר. הגיעו 30-40 איש שאכלו, שתו לשוכרה ושרו שירי פלמ"ח ותנועות נוער לא תוך הלילה, עם גיטריסט מלווה שאני ארגנתי.

אלא שמתישחו בסביבות שלוש לפנות בבוקר, כשהרגשתי שהשירה שלהם כבר חופרת לי סליק בתוך הראש ואני כבר נהיה ממנה טומבלליי-טומבלליי לגמרי, הבנתי שהגיע הזמן לסיים את חגיגות השרה"ה שרון, ומכיוון שעברנו קשה כמה ימים על ההנחות רצינית כבר לקפל וללכת לישון. כל הסינים מנים שעשיתי למלווה עם הגיטרה כדי לרמוז לו שלפעמים התגינה נגמרת והגיעה העת להיפרד, מה גם ששילמנו לו רק על שעתים, לא הועילו, והענייני לא השתנה גם כשהתחלתי לשחרר פיהוקים מוגזמים, לנקוש באופן מופגן על שעון היר ולעשות סימנים של סכין על הצוואר שלי.

הבחור והקהל שלו פשוט אהבו כל רגע, והם לא מתכוונים להפסיק לשיר עד מחר כשהצבא יפשוט מדיו. בשלוש וחצי, בין "הירוקה מבטן ומלידה" לבין "הם רוכבים ושרים", הגיע לבתי שוטר וביקש להפסיק עם הרעש כי השכנים מתלוננים. השירה הפסיקה, ובאופן טבעי האירוע התפוגג וכולם הלכו הביתה.

הגברת הראשונה, שבשלב הזה גם היא לא עמדה כבר על הרגליים, תתה באזוני תוך כדי שטיפת הכלים וסידור הבית, איוה מבין שכנינו, לדעתך, התלונן על הרעש במשטרה. מכיוון שכמו הרבה גברים אני קצת מפחד מרעייתך, גיליתי לה שהשכן האלמוני וחסר הלב הזה הוא אני, שכדי לתפח מהבית את הלוחמים המזומרים התקשר למשטרה בעילום שם והתלונן שמישהו עושה רעש בשכונה. מובן שלא סיפרתי ליומנאי שמיקר הרעש נמצא בבית שלי, ושאהד המרעישים הראשיים הוא חותני האהוב.

מאז עברו 20 שנה, אבל חלק מרגשות האשם שלי נשא" ר, וביחד איתם התחלנו להפיק את יום הולדת 80, שתוכנן להתקיים בבית לדירור מוגן בגדרה, שם מתגוררים הוריה של רעייתי.

אנחנו לקחנו על עצמנו את הארגון ואת הזמנת האוכל, אחיה של הגברת הראשונה ארגן מצגת יפהפייה עם תמונות של כל בני המשפחה והחברים, ולבקשת חתן השמחה, שאוהב אופרה עד קצות אצבעותיו, הוחלט שבחלק האמנותי תופיע זמרת אופרה שתישר לו כמה קטעים שהוא אוהב. ביקשנו ממנו שיבחר חמישה קטעים, אבל מכיוון שמדובר באדם מסורד שלא יודע לחתך, הוא הגיש לנו רשימה של עשרה קטעים, כולל קטעי קישור והסברים, היכן נכתב הקטע, באיזו